

EEN ONTMOETING OP HET EILAND

Rebecca Alexander

*Een
ontmoeting
op het eiland*

DE CORNWALL SERIE 3

Vertaling Nellie Keukelaar-van Rijsbergen

ecean

Een ontmoeting op het eiland is deel 3 van de Cornwall serie

Oorspronkelijke titel *Second Chances at the Cottage by the Sea*.

Bookouture, Londen

© 2024 Rebecca Alexander

© 2026 Nederlandse vertaling Nellie Keukelaar-van Rijsbergen / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Passion & Prose Book Design

NUR 302

ISBN 9789046835265

ISBN 9789046835272 (e-book)

ISBN 9789046835302 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor mijn zoon Carey,
altijd mijn eerste lezer en redacteur*

PROLOOG

18 maart 1953

Het zwangere meisje hapte kronkelend van de pijn naar adem. Het zuurstofmasker haalde weinig uit. De vroedvrouw drukte haar toeter tegen de buik.

‘De hartslag van de baby daalt,’ zei ze, terwijl ze aandachtig luisterde. ‘Moet ze een keizersnee?’

Dorothy streek met een vochtige doek over het voorhoofd van het meisje terwijl de wee afzakte. ‘Ach, meisje toch,’ suste ze. ‘Alsof je in je jonge leven nog niet genoeg voor je kiezen hebt gehad.’

Hector had zich omgekleed en kwam de kamer weer binnen. ‘Hoe gaat het met haar?’ Hij nam haar dunne pols tussen zijn vingers. ‘We kunnen niet veel langer wachten,’ waarschuwde hij.

‘Ik... kan... het,’ zei het meisje verbeterd, waarbij ze Dorothy aankeek.

‘O, ja, je kunt het,’ zei Dorothy. Ze wierp een blik op de vroedvrouw. Die knikte. ‘Bij de volgende wee mag je persen,’ zei ze.

Daarna ging het heel snel. Dorothy moedigde haar aan. De vroedvrouw wist de kleine baby te draaien en Hector boog zich met zijn stethoscoop over het kind heen zodra het geboren was.

‘Ze is heel klein,’ zei hij, terwijl hij behendig haar luchtweg vrijmaakte. Er klonk een kreetje en de moeder wendde haar gezicht af.

Ze zag grauw en Dorothy controleerde de zuurstoftoevoer. ‘Je hebt het heel goed gedaan. Rust nu maar uit. De baby is klein maar sterk.’

‘Ik wil dat ze een goed thuis krijgt,’ fluisterde het meisje.

‘Daar gaan we voor zorgen. Ik heb al contact gehad met een goed adoptiebureau en over een paar dagen komt de maatschappelijk werker naar het eiland.’

‘Voor die tijd wil ik naar huis,’ zei het meisje zacht. Door het zuurstofmasker klonk haar stem gedempt.

‘Je moet eerst een paar dagen bijkomen.’ Dorothy keek Hector aan. ‘Als ze voldoende is aangesterkt, kan ze terug naar het vasteland.’

‘Ik wil de baby niet zien,’ fluisterde het meisje moeizaam. ‘Neem haar mee. Zorg goed voor haar.’

Dorothy pakte het baby’tje op en keek in de afdwalende ogen. ‘Dat beloof ik,’ zei ze fel. ‘We zullen ervoor zorgen dat ze een geweldig leven krijgt.’

Heden, 4 maart

De route die Eleanor Markham vanaf het vliegveld op het eiland St Brannock moest lopen, was eenvoudig. Er was maar één hoofdweg en het gemeentehuis stond goed aangegeven.

Langs de weg lagen kleine winkels die allemaal in een andere kleur geschilderd waren. De helft van de winkels was op toeristen gericht: cadeauwinkels, snoepwinkels, ijssalons, boetiekjes en cafés. De meeste waren van grote steenblokken gemaakt, misschien graniet. Het leek of ze uit de rots gegroeid waren die in de velden achter het dorp oprees. Het rook naar de zee, een onbekende geur voor iemand die in de Sussex Downs met schapenboerderijen en glooiende kalkheuvels was opgegroeid. Dit was een plek van scherpe overgangen, granieten muren en huizen, met dikke leien bedekte daken, kleine ramen vanwege de stormen die vanaf zee aan land kwamen. Tussen het gras en in de tuinen bloeiden voorjaarsbollen. Gevoelsmatig was de afstand tot het vasteland veel meer dan vijfenveertig kilometer.

Eleanor controleerde of haar kleding, een beige linnen pak met groen gevlekt gilet in dezelfde kleur als haar ogen, nog goed zat. Ze had kort geblondeerd haar dat aan de zijkanten in laagjes was opgeschoren. Dat kapsel leek te modern hier en ze voelde zich te chic gekleed doordat de mensen hier zelfs in het vroege voorjaar in een spijkerbroek en T-shirt rondliepen. Ze ging het gemeentehuis binnen en werd naar een wachtruimte gestuurd.

Het was druk en luidruchtig in het gebouw, dat ook als ad-

viescentrum en bibliotheek fungeerde. Momenteel waren er veel peuters en een paar begeleiders.

‘U mag naar binnen,’ zei de receptioniste zacht. ‘Als u de trap op gaat, komt u meteen bij de vergaderzaal.’

Het was lang geleden dat Eleanor voor het laatst op gesprek had moeten komen. Ze snapte niet waarom ze hier vragen zou moeten beantwoorden over het bedrijf waar ze voor werkte, dat in Groot-Brittannië en over de hele wereld muziekfestivals organiseerde. De deur stond open en wat mensen, voornamelijk oudere vrouwen, keken haar aan.

‘Mevrouw Markham? Komt u binnen.’ In het midden voor de tafel stond één lege stoel.

‘Dank u wel. Zeg maar Eleanor.’

Iemand fluisterde iets tegen een ander en een man aan het eind van de tafel gaf een briefje door. Ze moest lachen toen ze vijf mensen telde. Bij het vorige festival dat ze had georganiseerd waren veertigduizend tickets verkocht en had ze niet op gesprek hoeven komen. Ze was gewend dat cliënten naar hen toe kwamen.

De vrouw die haar had aangesproken kuchte. Ze was lang en had lagen flamboyante kleding in tropische prints aan. Haar grote bos witgrijs haar was in een slordige knot opgestoken. Eleanor gokte dat ze tussen de zestig en zeventig was. ‘Welkom, ik ben Liz Retallack, de voorzitter van de festivalcommissie. Hebt u een goede vlucht gehad?’

‘Ja, dank u. Het was een mooie kennismaking met de Atlantische eilanden.’

Eleanors vlucht vanaf Exeter was soepel verlopen en had nog geen uur geduurd. Het toestel had zo laag gevlogen dat ze van het prachtige landschap van Cornwall had kunnen genieten. Ze kon zich niet herinneren dat ze ooit zoiets had gezien. Haar moeder ging altijd in het noorden op vakantie: in Schotland of het Lake District. Toen het vliegtuig de rotsachtige kustlijn na-

derde, was het bijna alsof het vanaf de kliffen was vertrokken en nu boven de zee zweefde. Ze zag de kleurschakeringen van de Atlantische Oceaan, van donkergroen tot limoenkleurig tot bijna zwart, totdat de lage heuvels verderop eilanden bleken te zijn. St Brannock was het grootste eiland met een centraal dorp rondom de haven. Op de andere eilanden lagen kleinere dorpen of alleen her en der wat huizen.

‘Kent u de eilanden?’ vroeg Liz.

‘Nee,’ antwoordde ze, en ze keek om zich heen. ‘Maar een van de eilanden komt voor in mijn stamboom.’

Enkele mensen keken op en er werd gemompeld.

‘Goed,’ zei Liz, ‘zoals u weet hebben de eilanden van de overheid geld gekregen om een muziekfestival te organiseren. De maximale omvang van dat festival wordt bepaald door de capaciteit van de veerdienst en het aantal tenten dat we hier kwijt kunnen. We hopen dat een deel van de festivalgangers voor een hotel of B&B zal kiezen.’

Eleanor schudde langzaam haar hoofd. ‘De meeste tickethouders zullen de complete festivalervaring willen, inclusief kamperen.’

‘En oudere bezoekers?’

Eleanor glimlachte naar haar. ‘De gemiddelde leeftijd zal waarschijnlijk tussen de vijftientig en dertig liggen. Oudere bezoekers zijn soms geïnteresseerd in glamping, bijvoorbeeld in een tipi of een yurt. Sommigen zullen inderdaad voor een hoteltkamer kiezen, maar daar hangt een prijskaartje aan. De overtocht met de veerboot is vrij prijzig en ze moeten ook al een festivalticket kopen. De meeste bezoekers zullen echt willen kamperen, gratis, bij de ticketprijs inbegrepen.’

Er werd gesmoesd, waarna Liz langzaam zei: ‘Ik heb het idee dat u niet bekend bent met de veerdienst. Er zit een limiet aan hoeveel mensen en spullen de *Islander III* kan vervoeren.’

‘Aha.’

Een oudere vrouw met kort grijs haar lachte. ‘Ik ben Andrea, de penningmeester. Het is duidelijk dat we inderdaad hulp nodig hebben. Op hoeveel bezoekers hopen we, Liz?’

‘Minstens een paar honderd,’ zei Liz.

Eleanor keek Liz aan. ‘U hebt er veel meer nodig,’ zei ze. ‘Pas bij enkele duizenden bezoekers bent u uit de kosten en er moet geld gereserveerd worden om er een jaarlijks evenement van te maken dat zichzelf kan bedruipen.’

Liz glimlachte en zag er direct jonger uit. ‘U zult ons wel voor gek verklaren dat we dit willen gaan doen.’

‘Helemaal niet, en de commissie die de subsidie heeft toegekend dacht dat ook niet,’ zei Eleanor vlug. ‘Het zou fijn zijn als jullie me alle documenten kunnen geven die jullie bij de aanvraag hebben ingediend. Dat wil zeggen, als u voor Sunlight Festivals kiest. Ik adviseer jullie er nog eens goed over na te denken of jullie hier een muziekfestival willen, want de markt is oververzadigd.’

‘Uw bedrijf was het enige dat heeft teruggebeld,’ zei Andrea. ‘De meeste bedrijven zullen dit wel te kleinschalig vinden, maar we hebben de publiciteit hard nodig. Gek genoeg denkt een groot deel van de Britten dat St Brannock bij de Shetlandeilanden of de Kanaaleilanden hoort. Het verbaasde ons dat uw bedrijf terugbelde.’

‘Dat was ik,’ zei Eleanor blozend. ‘Ik ben pas weer net aan het werk en een klein nieuw festival is een geweldige kans om iets moois en unieks neer te zetten.’

Ze keken haar opnieuw aan. ‘Koffie? Thee? Er zijn ook koekjes,’ zei Andrea.

‘Koffie graag,’ zei Eleanor. De anderen leken te ontspannen en lachten nu. ‘Ik moet jullie oorspronkelijke subsidieaanvraag doornemen om te weten aan welke voorwaarden het festival moet voldoen.’

Liz keek de tafel rond. ‘Vindt iedereen het goed dat ik haar

onze subsidieaanvraag overhandig? Ik denk dat we het erover eens zijn dat we dit uitgebreider met Eleanor moeten bespreken voordat we verder kunnen.'

De anderen knikten instemmend en er werd een dienblad met koffie, thee en een kannetje melk voor Liz neergezet. Dit leek eerder een theekransje van een vrouwenvereniging dan een vergadering.

Liz keek Eleanor recht aan. 'Vervelend dat u een tijdje uit de running bent geweest. Hopelijk niet wegens ziekte?'

Eleanor verslikte zich bijna. 'Familieomstandigheden. Mijn moeder is overleden.'

'Ach, gecondoleerd.' Liz boog zich naar voren en keek Eleanor met haar felblauwe ogen aan. 'Is het de familie aan je moederskant die een band had met dit eiland?'

'Ja, maar...'

'Hoe heet ze van haar meisjesnaam? Wie weet kennen we iemand die u meer over uw stamboom zou kunnen vertellen.'

De laatste dagen van haar zieke moeder flitsten door haar hoofd. Het leek een droom. 'Ik...' Eleanor legde haar handen vlak op de tafel en keek de vergaderzaal rond. 'Ik ben hier omdat jullie dat festival willen organiseren en ik jullie daarbij kan helpen. Op basis van jullie subsidieaanvraag kan ik de voorwaarden en de visie bepalen. Daarna moeten we het over de haalbaarheid hebben. Tenminste, als jullie met mijn bedrijf in zee gaan.'

'Hebt u een overnachting hier geboekt?'

Eleanor wierp een blik op de papieren in haar tas. 'Ja, in een B&B, het Doctor's House.'

'Voortreffelijke keuze. U zult het daar zeker naar uw zin hebben. Mag ik nog één ding vragen?' zei Liz. 'We kregen de indruk dat u een vrij hoge functie binnen het bedrijf hebt. Als het door gaat, hebben we dan met u te maken of krijgen we iemand anders?'

Eleanor zag hoe serieus ze was, hoe graag ze allemaal wilden dat dit project zou slagen. ‘Dan doe ik het project zelf, met nog wat mensen die zich met de logistiek en de juridische aspecten bezighouden. Ik heb besloten dit jaar geen grote festivals meer te doen, alleen kleinschalige projecten, omdat die eigenzinnig en uniek zijn.’

Op die manier kan ik rustig beginnen nadat ik maanden voor mijn moeder heb gezorgd...

De B&B lag iets uit het centrum en ze sloeg vanaf de hoofdweg een korte zijstraat met een paar huizen in. Ze ging door het hekje de voortuin in, waar voorjaarsbloemen in de knop stonden. Aan het eind van het pad lag een indrukwekkend victori-aans huis met ramen aan weerszijden van de voordeur en een kale klimplant die over een opengewerkt houten portiek groei-de. Het huis was lichtblauw geverfd en had schuiframen en witte kozijnen. Een paar van die ramen waren een eindje open-geschoven om de voorjaarszon binnen te laten. In het portiek zat een donkerblauwe deur met een koperen klopper in de vorm van een anker. De deur stond een eindje open en onthulde een gang met een lesteenvloer die er koel en uitnodigend uitzag. Een van de wieltjes van Eleanors tas was kennelijk beschadigd geraakt en maakte veel kabaal toen ze haar tas over het grindpad sleepte.

Er gluurde een vrouw om het hoekje van de deur. Toen ze Eleanor zag, deed ze de deur wagenwijd open en verscheen er een glimlach op haar gezicht. ‘U moet Eleanor zijn!’ Ze was klein en tener, en had grijze plukken in haar lange bruine haar. Het was moeilijk te zeggen hoe oud ze was. Zestig? Ouder? Maar haar gezicht vertoonde weinig rimpels... ‘Hallo, ik ben Sally.’

‘Hallo, ik ben Eleanor. Wat een prachtig huis.’

‘Dat is het zeker. Kom binnen. Ik zal de waterkoker aanzetten en u een rondleiding geven. Ik hoop dat u het hier naar uw zin

zult hebben,' zei ze over haar schouder toen ze Eleanor voorging door een brede gang waar verschillende deuren op uitkwamen. 'Uw kamer is de voormalige spreekkamer van de dokter, met uitzicht op de tuin.'

Eleanor liep achter haar aan en stapte een grote keuken met een hoog plafond binnen. Tegen de wand stond een groot fornuis dat warmte verspreidde in het zonnige vertrek. In het midden stond een lange, stevige, houten tafel die zo te zien ter plekke in elkaar was gezet. Er stonden acht, nee, tien stoelen omheen die allemaal anders waren en in verschillende kleuren waren geverfd. De achterdeur stond open. Blauwe bloemen bogen zich naar voren alsof ze wilden kijken wie er was en de narcissen bewogen in het briesje, waardoor ze naar haar leken te knikken.

'Wilt u iets eten of drinken?' vroeg Sally.

'Ik ga liever eerst uitpakken,' zei Eleanor. Haar ogen prikten na de lange reis. Ze was ver voor zonsopgang uit Londen vertrokken. In de loop van de dag had de droefheid vat op haar gekregen, doordat ze naar het eiland ging waar haar moeder was geboren en doordat ze vlak daarvoor haar drieëndertigste verjaardag zonder haar had gevierd.

'Wat dacht u van een kopje thee? Ik heb allerlei soorten.' Sally leek zo graag iets voor haar te willen doen dat Eleanor instemde.

'Ja, graag. Ik vind eigenlijk alles lekker.'

Ondanks Eleanors protesten nam Sally de zware tas van haar over en liep ermee door de gang naar de kamer aan de andere kant. 'Dit is mijn lievelingskamer, met openslaande deuren naar het terras.' De deuren waren niet op slot en ze duwde er een open.

De tuin was een zee van bloeiende voorjaarsbollen, struiken met nieuwe knoppen en een paar kleine bomen die net uitliepen. Onder een pergola stond een tafel met een paar stoelen met

uitzicht op de tuin. Het werd vroeg voorjaar op de eilanden en overal bloeiden mininarcissen, zelfs tussen de grote terrastegels. Het ouderwetse bed zag er comfortabel uit en de lighthouten kledingkast en ladekast waren zo te zien antiek. De kamer leek zo uit een tijdschrift te komen.

‘Wat mooi,’ zei Eleanor toen ze naar buiten keek.

‘Dan kunt u nu gaan uitpakken. Mag ik een suggestie doen?’

‘Natuurlijk.’ Eleanor stond nog steeds versteld van waar ze terecht was gekomen. Ze keek naar de aquarellen van zeegezichten en herkende de contouren van het eiland doordat ze die vanuit het vliegtuig had gezien.

‘Ik heb een kruidenthee die helpt om te ontspannen. U ziet er moe uit. Het zal u goeddoen even tot rust te komen na zo’n lange reis.’

Eleanor stak haar vingers in een kommetje met gedroogde bloemen en rook direct lavendel en rozen. ‘Dank u wel. Het is een prachtige kamer. En die thee is prima.’

‘Als u zich wilt opfrissen, de badkamer is daar, in de voormalige apotheek. Ik stel voor dat u over tien minuten naar buiten komt. Dan zorg ik dat de thee klaar is en kunt u me uw verhaal vertellen, want zo te zien hebt u er een.’

2

Februari 1943

Dorothy Harding-Rowe zat op een lattenbank in een metalen gang op de *HMS Dart*, het marineschip dat voorraden en troepen overbracht naar de Atlantische eilanden. Ze was moe en zeeziek, hield krampachtig haar emmer vast en probeerde telkens wat frisse lucht binnen te krijgen als de deur open en dicht werd gedaan door een schijnbaar eindeloze stroom jongemannen in uniform. Ze had zich nooit druk gemaakt om haar uiterlijk, maar ze moest er nu toch wel allerbelabberdst uitzien: bleek, waarschijnlijk groen om de mond en in kleren die verkreukeld waren na een nacht in de trein.

‘We schieten lekker op, mevrouw!’ riep een langslopende man vrolijk.

Het was nog maar net tot haar doorgedrongen dat hij een Amerikaan was toen ze weer moest overgeven.

‘Geen mevrouw maar dokter,’ wist ze uit te brengen toen hij allang weg was. Ze veegde haar mond af aan een zakdoek die ze zeker zou weggooien, misschien zelfs wel zou verbranden. Ze had geen idee waar haar bagage was, dus ze kon geen schone zakdoek pakken.

Ze vocht tegen de misselijkheid, sloot haar ogen en leunde naar achteren, probeerde rustig adem te halen. Ze schrok toen iemand haar aansprak.

‘Mevrouw, hebt u medische hulp nodig?’

Ze keek in de lichtblauwe ogen van een lange man die voor haar was neergehurkt en zich tegen de muur aan drukte.

‘Ik bén de medische hulp,’ snauwde ze terug. ‘Zodra dit schip uit de ruwe golven is, gaat het weer prima met me.’

Hij glimlachte en er stond geamuseerdheid op zijn strenge gezicht te lezen. Hij kwam overeind, wat lang duurde, en door zijn magere gestalte leek hij zelfs nog langer. Dorothy voelde zich opeens kort en dik, ingepakt en in elkaar gedoken in haar beste wollen mantel.

‘Dan bent u vast de nieuwe huisarts, dokter Rowe.’

‘Dat klopt.’ Ze keek naar hem op. ‘Dokter Harding-Rowe.’

‘Ik zou het bij één naam houden als ik u was,’ zei de man. ‘De eilandbewoners zijn eenvoudige mensen. En dit vinden ze geen ruwe golven, maar deining.’

Hij stelde zich niet voor, maar tikte tegen zijn pet en ging aan dek, waardoor er even een stoot koude lucht en wat zonlicht de gang binnenkwam. Ze bekeek zichzelf en zuchtte toen ze vieze spetters op haar zijden sjaaltje zag. Zo wilde ze zich niet aan onbekenden presenteren, laat staan aan een aantrekkelijke arts. Het schip slingerde en ze had opnieuw de emmer nodig.

Toen het kokhalzen afnam, leunde ze met gesloten ogen naar achteren en ze dacht aan het sollicitatiegesprek van een maand geleden met de medische raad van toezicht in Penzance. Ze had het zich kunnen veroorloven de te koop staande huisartsenpraktijk, inclusief patiënten, over te nemen, maar ze had weinig geld over om van te leven. Haar vader was onvermurwbaar, hij zou haar toelage niet verhogen als ze niet ging trouwen en hij vond het onnodig dat haar broer haar zou moeten onderhouden als ze oud was.

Een huisartsenpraktijk op een plek waar geen andere dokter was, zou toch zeker wel genoeg opbrengen om de kosten te dekken en een eenvoudig leven te kunnen leiden? De huisarts op een van de andere eilanden ging binnenkort met pensioen en had een brief naar de raad gestuurd dat er een jonge huisarts met ervaring in verloskunde en gynaecologie moest komen nu

de laatste waarnemend dokter door het leger was weggekaapt. De eilanden zaten al ruim drie maanden zonder fulltime huisarts.

De raad was niet enthousiast geweest toen ze op gesprek kwam. Ze stelden vragen over haar medische opleiding, maar leken zich toch vooral druk te maken over het feit dat ze een vrouw was.

‘Heeft de sollicitant trouwplannen?’ vroeg een van de heren voorzichtig.

‘Nee,’ had ze geantwoord. ‘Ik sta volledig ter beschikking van mijn patiënten.’

‘Onze ervaring is dat dokters veel steun hebben aan... hun partner,’ had hij daarop gezegd.

‘Daar heb ik assistenten voor,’ had ze zelfverzekerd geantwoord, hoewel het gezien haar slinkende financiële middelen nog maar de vraag was of ze zich personeel kon veroorloven.

Uiteindelijk had de raad haar aangenomen omdat ze de enige kandidaat was.

De vergoeding vanuit het nationale verzekeringsstelsel was laag, veel lager dan ze had verwacht, en maar weinig gezinnen kwamen ervoor in aanmerking. Als kostwinner moest je inkomen boven een bepaald minimumbedrag uitkomen en de eilanden stonden bekend om armoede en slechte gezondheid. Door de oorlog waren de mannen die wel goed verdienden vertrokken. Sommigen van hen zouden niet terugkeren, zouden vrouwen achterlaten die van een klein weduwepensioen moesten rondkomen. Het goede nieuws was dat ze in elk geval genoeg patiënten zou hebben, ook al was de vergoeding gering en zou ze er langer op moeten wachten dan ze had gedacht. Ze zou vijf shilling per consult in de praktijk krijgen en voor een huisbezoek kwam daar nog wat bij. Ze zou dan ook al snel goede verpleegsters en misschien zelfs een huisarts in opleiding in dienst kunnen nemen.

Maar nu ze met een bonzend hoofd en gesloten ogen haar emmer vasthield, was ze daar niet meer zo zeker van.

‘Hoe gaat het?’ Weer diezelfde zachte Amerikaanse stem. ‘Ik heb water voor u gehaald. U moet drinken.’

‘Dat weet ik,’ zei ze zonder haar ogen open te doen. ‘Maar ik betwijfel of ik het kan binnenhouden.’

‘Doktersbevel,’ zei hij wat strenger. ‘Ik ben legerarts bij het Amerikaanse leger en dit is een medisch bevel.’

Ze keek met toegeknepen ogen naar hem op. Hij glimlachte weer. ‘Is dat zo?’

‘Kapitein Hector McBride,’ zei hij iets vriendelijker. ‘Opdrinken.’ Hij verdween weer en liet haar achter met een flesje koud water.

Door kleine slokjes te nemen was het te doen, en hij had gelijk. Al na een paar minuten voelde ze zich minder slap. Doordat ze haar ogen dichthield en het schip na een tijdje minder op en neer ging, kon ze de emmer neerzetten en eindelijk rustig zitten. Amerikaanse artsen. Ze had amper nagedacht over de andere artsen op de eilanden, al wist ze dat er een klein ziekenhuis was dat door een liefdadigheidsinstelling werd gefinancierd. Zou dokter McBride op het schip of op het eiland gestationeerd zijn? Maar toen het schip langzamer ging varen en het gedreun van de motor ophield, besloot ze daar niet meer over na te denken.

Dorothy stapte met slappe benen de kade op van St Brannock. De grond leek bijna net zo erg te bewegen als het schip, maar de frisse lucht en de stenen gebouwen verderop gaven haar moed. Ze keek tevergeefs om zich heen of ze ergens een taxi zag. Wat ze wel zag, waren legervrachtwagens waar jonge soldaten instapten die plunjezakken bij zich hadden die bijna net zo groot waren als zijzelf. Er kwam een lange gestalte op haar af.

‘Kunnen we u ergens afzetten?’ vroeg kapitein McBride. ‘Er zijn hier geen taxi’s of zo.’